

Login

Parola

Trimite

[Fă-ti un cont!](#)
[Ai uitat parola?](#)

[agonia](#)
[texte](#)
[comentarii](#)
[membri](#)
[Colectii](#)
[atelier](#)

[Librărie virtuală](#)
[Biblioteca virtuală](#)
[Chat literar](#)
[Galerie fotografie](#)
[Top siteuri literare](#)
[Linkuri culturale](#)
[Linkuri culturale](#)

► **Texte Recomandate**

- [Am desenat o inimioară în calendarul Sfântului Iuda](#)
- [această poezie conține cuvinte vulgare](#)
- [după ce am tivit marginea zdrentuită a singurătății](#)
- [kkk](#)
- [Ochii tăi](#)
- [Macabriei II](#)
- [o ploaie din sticlă](#)
- [crepil](#)
- [Chiar dacă Cristi nu e aici l-am visat în cea mai bună lume care ar trebui să existe](#)
- [Martor la convalescența postmodernismului](#)
- [La tomberon](#)
- [bărbații însurați merg în paradis](#)
- [portret al alcoolicului ciclotimic în copacul cu flori](#)
- [nu ai venit.](#)
- [poemul cu amintiri](#)
- [Piazza di Spagna](#)

Ionut Caragea - Absenta a ceea ce suntem ★

[presa](#) []
aparitie editoriala

de [angela furtuna](#) [angela furtuna]

2009-02-23 | |

Ionuț Caragea scrie frenetic, probabil cu energia celui conștient de valoarea de secundă a cuvintelor ce generează *absența a ceea ce suntem*. Semnalăm în cele ce urmează cea mai recentă apariție a acestui scriitor care demonstrează prin energia scrisului că, atâta vreme cât există patria comună a limbii române, exilul este o stare creatoare și vie. Vedem în Ionuț Caragea una din vocile promițătoare ale literaturii române.(Angela Furtună)

Absența a ceea ce suntem

de Ionuț Caragea

*mai întâi oamenii și apoi profesiile lor
suntem ceea ce suntem și totuși căutăm un răspuns
nu credem în alți dumnezei în alți dumnezei nu credem
mai întâi oamenii și apoi profesiile lor*

*tot ce atingem pare străin
firească atingerea străin sentimentul
nu credem că este ceva mai străin decât noi
nu credem în fapte și totuși nimic
din gânduri nimicul*

*nu credem în alți dumnezei în alți dumnezei nu credem
ne doare absența a ceea ce suntem*

Ionut CARAGEA - ABSENȚA A CEEA CE SUNTEM

aparitie editoriala

ED. FIDES - 2009 - www.fides.srw.ro - editura_fides@yahoo.fr

Colecționarul poemelor de unică folosință

Înscrie-te pentru a vedea ce le place prietenilor tăi.

Texte de același autor

Traduceri ale acestui text

0

Comentariile membrilor

Vizionări: 6236 ▶

[Romanian Spell-Checker](#)
[Poezie - Poezii](#)
[Dictionar de rime](#)
[proza. eseuri. literatura](#)
[Top siteuri literare](#)
[noutati IT, jocuri](#)
[Romanian Trends](#)
[Laptop](#)

Contact

[Contact Email](#)
[Trimite o scrisoare catre editor](#)

aș fi vrut ca Dumnezeu să fie măcar o dată om
și să petreacă ceva timp și cu mine
să ne întâlnim într-o bună zi pe stradă
el să mă bată cu palma pe umăr
ce faci prietene?
apoi să fumăm o mahorcă
să bem un pahar
să stăm de vorbă cu orele
despre femei
să cădem beți pe sub mese
el poate să se prefacă
apoi dimineața să mâncăm o ciorbă de burtă
acrită cu oțet
la nota de plată
să fie totul trecut în contul lui
cu promisiunea unei rugăciuni de mulțumire
și în clipa de pe urmă
să ne dăm mâinile bărbătește
să ne strângem în brațe
și să ne ținem minte
pentru totdeauna

oamenii pe care i-am întâlnit o dată în viață
aduc pe undeva cu Dumnezeu
îmi lipsesc îmbrățișările lor
strângerile de mână
dar mai ales privirile
atunci când timpul
uita să respire

de la o vreme îmi bat amintirile în cuie
sunt colecționarul poemelor
de unică folosință

Metastaza zăpezii

aici fiecare poet își are propria identitate

cu palmele ca niște frunze de arțar

în culorile verii indiene

cu metastaza zăpezii în suflet

făina oaselor unui dumnezeu exilat departe

mai departe decât frigul arctic

ce își agață sutana la uși

orbesc de atâta zăpadă orbesc

și tot ce-mi rămâne este marea mea cea neagră

ca un corb cu gingii însângerate

ca un corb cu lacrimi în ochi

zburând în fiecare seară la marginea viselor mele

redându-mi vederea de-altădată

aici fiecare poet își are propria identitate

nopti de vis si coca cola

nici macar vinul nu ma mai lasa

sa ma pierd in apoteoza delirului

nici macar fumul cu miros de ciresa sau piersici

nici macar pozele cu iubirile

pe care le-am zidit in poeme matusalemice

nimic nimic nimic

incet incet metastaza zapazii

ma transformă intr-un om trist de zapada

căruia nicio primăvară
și nicio zi de doisprezece aprilie
nu-i va topi zâmbetul lipsă

27-03-2008

Soarele mort

mais c'est dans la tendresse d'une première pluie

que nous mourrons

Marie-Claire Blais

inima-mi bate in ritmul unui cortegiu funebru

merg pe aceeași stradă

același drum spre casă cu scleroză în plăci

undeva departe se aude un cântec de jale

soarele mort

soarele mort și păsari stau de priveghi

ce lume este asta îmbrăcată cu haina pe dos

ce lume este asta în care timpul

învață să meargă în cârje

ce lume este asta în care nevoia de somn

este nevoia vitală de a muri o dată pe zi

vis ce vise străine mai bat la porțile întredeschise

ce cuvinte ce cuvinte domnule poet

inima mea se umple de frumusețea unor cuvinte

la fel cum coșciugul se umple

de frumusețea unui mort

merg pe aceeași stradă

același drum spre casă cu scleroză în plăci

Rendez-vous pe falezele eternității

bărbatul din tine se iubește cu femeia din mine

s-au spus multe povești despre cei ce ne locuiesc

dintotdeauna fără să spună nimic

bărbatul din tine se-mbată adesea scrie poeme filosofează

fumează opium înnebunește caută caută

o ieșire uneori o mulătră

femeia din mine iubește ploile

e plecată de-o viață la cules de îngeri și tot

cu mâinile goale

își acoperă sânii...

mi-am petrecut o viață prin elegiile morții

îndrăgostit de litanii satanice

de corbi de ospicii de plumb

de mucegaiul florilor

și niciodată dar niciodată

n-am murit îndeajuns ca femeia din mine să fie liberă

să se-ntâlnească pe falezele eternității

cu bărbatul din tine

PREFAȚĂ

MARIUS CHELARU

Gardian al spiralei din capcana viselor
sau

Ordinea firească a suferinței?

Sub semnul viselor, căutării dinspre singurătate către suferință și, poate, printre câteva miresme de dorite răspunsuri, pentru că, de fapt, „viața este un strat subțire de pământ/ sub care morții se pot întinde cât vor”, ar putea fi situat acest nou volum al lui Ionuț Caragea. Iar lumea? Cum, pentru cine, în ce fel o vedem sau în ce fel este ea de fapt? „Adevărata lume este a celor singuri”, scrie Ionuț Caragea (în Marea singurătate a zborului), iar cuvintele, și ele singure, strivite „de niște pași”, „rămase pe drumuri”, venite „dintr-o masonerie a nopții” ori poate din vreo „inimă cu obloanele trase”, „mușcă din carne”. Și ele, poate ca și oamenii, vin din vreo „desagă cu dorințe spuse în van” a sorții. E și o lume uneori, parcă, îmbrăcată cu „haina pe dos”, „în care Dumnezeu și Lucifer/ vorbesc și vorbesc/ pe limba lor pășărească”. O lume în care ne apasă până la durere „absența a ceea ce suntem”. O stare care implică, în viziunea poetului, re-construirea/ re-definirea realității, a lumii, a propriului statut, a propriei ființe, în ultimă instanță. Așadar, când „viața este o apă curgătoare” și curgerea ei înseamnă să arunci „o piatră în apă”, apoi tot ce ai de făcut e să ascuți „numele celui ce urmează să moară”, ești oare gardian al spiralei din capcana viselor sau aceasta este pur și simplu doar ordinea firească a suferinței?

Cum și în ce fel diferă poemele din acest volum de cele scrise anterior? Să aruncăm o privire retrospectivă, mai ales asupra primelor patru volume.

Scriam cu privire la volumul Donator universal, al treilea publicat de autor (primul fusese Delirium tremens), că, poate, cel mai bine s-a definit pe sine și creația lui – aș adăuga acum – așa cum era la acea vreme – în al doilea volum (M-am născut pe Google): „nu voi uita mama întindea rufe pe sârmă/ au rămas doar cârligele familia mea/ și-au luat cu toții hainele și au plecat/ fără să lase nici măcar un petec” – Bate vântul, mi-este frig și tușesc, și „m-am născut pe Google/ am deschis ochii și am privit printr-o fereastră/ către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă” – M-am născut pe Google. Adăugam că cele trei volume apărute până atunci nu difereau substanțial din punct de vedere tematic/ stilistic, excepția fiind, oarecum, cuvântul înainte al autorului din Donator universal, în notă confesiv/ explicativ/ sentențioasă. De altfel, acestea erau și în nota poeziei sale, dublate de ironie, introspecție (uneori o oglindă în care vede fie un colț de lume, fie pe sine în lume), observația (de la banal, tern, truism, la profund, grav). Uneori poezia pare un jurnal/ îndreptar, parcă dorește să împărtășească/ povestească cititorilor prin ce a trecut, ce a învățat din viață, experiența lui (pe care o consideră din multe puncte de vedere semnificativă). Alteori versurile par eboșe din cotidian/ tern („eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine.../ însă cum poți conduce lumea fără carnet de șofer?/ în orașul tău nu sunt taxiuri, iubito”), dar adesea creează imagini reușite („îmi fumez sângele/ cu degete fără filtru/ mă droghez cu dragostea mea/ bolnavă de cancer”). Alteori parcă ar fi o lecție de viață sau, poate, o confesiune amară („lasă durerile să fie amare/ învață să trăiești fără speranță/ lasă uimirea să-ți ghilotineze/ toate semnele de întrebare”). Unele poeme sunt scurte (sau din strofe cu puține versuri/ cuvinte), frizând conciziunea cu iz oriental – însă numai formal. Alteori, par niște „definiții” personale (Afară din suflet, Aritmie, Eu la pătrat ș.a.).

Subliniam, când scriam despre al patrulea volum al său, Omul din cutia neagră, că a-l cataloga/ analiza pe autor în funcție de faptul că trăiește în Canada (să spunem ca „poet al exilului”) ar fi dificil, din mai multe puncte de vedere, dincolo de conotația strictă a cuvântului „exilat”. Probabil cel mai semnificativ ar fi că „înstrăinarea” este în poezia lui altceva – poate „convertită” mai ales într-un anume fel de a percepe pe „a fi departe” sau „a fi singur” (de altfel, scria: „numai singurătatea îți poate aduce profund împlinirea”).

Comparând atunci felul în care resimte plecarea un poet din exilul albanez în S.U.A. (îl citam pe Leom Kolmnela), cu accentele rupturii de patrie, uneori versul având un aer de dezorientare/ decepție/ înstrăinare, sau, având în vedere și diferențele de limbă/ mentalitate, cum vede un arab înstrăinarea de propria țară și alienarea în cea aleasă (citam pe Hassouna Moshabi, cu romanul Întoarcerea la Tarshish1, și pe poetul yemenit Reem el-Ban, care scria, în Emigrantul: „Patria mea mi-a distrus identitatea națională/ Și mi-a schimbat profilul personal/ Dintr-un bun cetățean/ Într-un turist – nimic mai mult”), scriam că la Ionuț Caragea, în mod evident, nu este vorba despre o astfel de percepție a depărtării de „Acasă”. Încercând o racordare a sa la un spațiu poetic anume (amintind o posibilă discuție despre diferențele între creația celor plecați de acasă înainte de 1989, comparativ cu a celor care au plecat după acest an de schimbări profunde în România/ în lume), conchideam că este greu, altfel spus, să definim poezia lui Ionuț Caragea punând față în față modul cum se scrie în România (nu uităm că a pornit pe calea poeziei – despre care spunea, de pildă, că „e o trecere de pietoni între viață și moarte”; sau: „fiecare poezie este o reîncarnare sub o altă limbă de moarte” – publicând constant pe net, fiind în contact permanent cu site-urile de poezie românească), ori că s-a „adaptat”, acceptând/ adoptând ce înseamnă tematica, felul de a scrie din Canada sau, extinzând, America de Nord (cu tendințe/ trenduri ș.a.). Deși sunt unele elemente care îl apropie de acest spațiu, cu preocupările și angoasele lui (suferința/ singurătatea/ lipsa de comunicare sau o doză de superficialitate a relațiilor, angoasele, în oarecare măsură alienarea ș.a.), acest fapt este destul de puțin vizibil, atât în ce privește construcția poetică, cât și inclusiv maniera de alcătuire a tropilor. Să ne oprim puțin asupra aspectului identitar.

Discutând despre maniera în care s-au „adaptat” românii în SUA (și, măcar din unele puncte de vedere, am putea extrapola și pentru Canada), Gheorghe Florescu scria: „confrunțați cu grave adversități de ordin național, dar și cu numeroase dificultăți economice, românii au «descoperit» America mai târziu decât alți europeni, adoptând apoi o atitudine de expectativă prelungită față de o experiență care reclama o «ruptură» identitară, fără de care nu era posibilă «americanizarea». Așa se explică faptul că apariția și apoi afirmarea unei comunități românești în spațiul dintre Atlantic și Pacific nu s-au produs ca niște acte spontane, lesne explicabile, ci au rezultat unui proces istoric, rămas încă neelucidat până azi.” Apoi adăuga: „Românilor rămași în țară le-a trebuit mult timp până să accepte că fiecare dintre compatrioții care au trecut Atlanticul, stabilindu-se în Statele Unite, erau americani, deci semeni de-ai lor care puteau refuza orice legătură cu fosta lor patrie sau cu aceea a părinților lor... Dar chiar și azi, mulți români refuză să-i considere pe românii americani numai ori și americani”. Și: „Indiferent, însă, ce credem noi despre ei sau ce gândesc ei despre noi, o legătură organică există - și nu una întâmplătoare”.

Care este acea legătură la Ionuț Caragea, cât de „adaptat este el la noua lui țară, în ce măsură se reflectă aceste elemente în poezia/ mentalitatea/ activitatea lui literară este greu de spus în detaliu. Cert este că dorește să fie parte (activă) din comunitatea română din Canada, dorește să scrie și să publice în țară sau în Canada în limba română, participă pe internet la publicațiile în limba română. La o repede analiză, putem reitiera că lecturile destul de bogate, plecarea din țară, experiența ruperii de locurile natale, toate sunt prezente, în varii proporții, în poezia autorului, care scrie parcă neavând în vedere canoane/ reguli, ci mai mult dorința de a se confesa, de a „spune” (uneori apropiindu-se de retoric, cu instrumentele de rigoare), de a ieși din capcana amintirilor (afirma, în altă carte: „să mă dau afară/ din suflet”). Cultivă metafora, cu unele diferențe de nuanță de la un volum la altul. Și în acest volum merge pe aceeași linie – unele figuri de stil sunt de o originalitate aparte, altele sunt atinse și de ușoare tușe de prețiozitate. (este evident că autorul este mai atent la ideile pe care dorește să le așeze în scenariul său, decât de tropi) Dar, cu toate acestea, chiar dacă, de pildă, singurătatea este o temă des „călcată” în poezia lui Ionuț Caragea („adevărata lume este a celor singuri” - Marea singurătate a zborului), nu putem vorbi, reluăm, de alienare, de înstrăinare, de sentimentul ruperii, frângerii de țară și limbă, de cel al „pierderii”, „rătăcirii” pe pământ străin.

Acum (la al nouălea volum de versuri) a păstrat în multe privințe coloratura din primele trei volume, dar tonalitățile, modul în care construiește versul mi se par a fi mai limpezi. Așadar, dacă privitor la celelalte volume scriam că poezia lui pare a reflecta mai curând îmbinarea între căutarea unui stil propriu, a unui limbaj în care să-și îmbrace discursul, uneori cu rezultate ca „balansul” între ironie și introspecție, observație (aparent) detașată și ludic, „joaca” de-a cuvintele sau/ și drumul între două „lumi”, virtuală și reală, cred că de acum autorul a ales modul în care va merge pe drumul poeziei, desigur aceasta neînsemnând că a ales să nu mai caute, să schimbe. Dar, urmărind volumele, constatăm că tematicile au rămas aceleași, cu nuanțele de rigoare (de pildă în acest volum iubirea este, totuși, mai puțin apăsătoare, dar, în fond: „în dragoste/ nimic nu e scris cu fierul roșu/ pe pielea destinului” – Suprema emoție), și cu amendamentul că a ajuns la o manieră a „rostirii” versului. De pildă, și volumul Absența a ceea ce suntem este, ca toate celelalte, un expozeu, o „călătorie” despre/ prin experiența sa de viață, un excurs pe drumul sinelui dinspre întrebare spre adevăr – „un adevăr care se hrănea pe sine cu adevăruri / lăsate de izbeliște / un adevăr care devenise un monstru”. Adevăr pe care, aidoma unui Ahab în haine cu petece din cuvinte și întrebări/ căutări, l-a „alergat” „prin oceanele lumii”, iar când l-a „întâlnit”, scrie autorul, „am vrut să-i înfig harponul adânc în inimă” (Adevăr lipsă). Adevăr (hrănindu-se aidoma unui „monstru” cu „tone de adevăruri minuscule”) pe care, deși l-a privit „cu ochi blajini”, nu l-a atins, până la urmă, niciodată. Văzându-se pe sine ca un „gardian al speranței”, agățându-se „de un gând ca de un colac de salvare/ atunci când toate apele cresc și cerul/ are culoarea înecului” sau „de proiecția eului/ ce-ți întinde o mână”, hălăduiește prin „dimensiunea iluziei veșnice”. De la singurătate la suferință (căci „toate lucrurile sunt în ordinea firească/ a suferinței” – Inventarul sentimentelor), moarte, căutarea „locului” său, în plan ontologic dar și ființial, autorul își caută drumul, adevărul, caută răspunsuri pentru a se defini sau pentru a defini „absența a ceea ce suntem”. Iar când „inima îți face inventarul sentimentelor”, scrie el, află și că „viața este o apă curgătoare”, dar și „un strat subțire de pământ/ sub care morții se pot întinde cât vor”, este tot, „cât vezi cu ochii/ norii soarele stelele cerul și luna”. În fond, un om nu e „nimic nou sub Soare”, „doar o umbră descheiată la șireturi/ cu mâinile-n buzunare” rătăcind prin lume în căutarea răspunsurilor sau pur și simplu trăind. Trăind într-o lume parcă alcătuită din lumi-straturi paralele/ separate, care nu ajung să se întâlnească – „oamenii dedesubt zii deasupra”. Fără a practica tonul de lamentu, autorul caută adesea generalizarea în locul individualizării/ particularizării. Dar... dacă „adevărata lume este a celor singuri” ce cale ai când știi, când speranța nu mai există nici măcar îmbrăcată în voalurile iluziei, când ești predestinat să fii singur? Când ceilalți sunt, când chiar tu ești sub zodia absenței și cuvintele sunt „rămase pe drumuri”, căzute sub pașii atâtor absențe, „strivite de pași înghițiți de umbre”, când simți „toate cuvintele ascunse de gura lumii” – Magia cuvintelor cu dinți ascuțiți? Când vorbele sunt nefolosite pentru că și comunicarea e absentă? Scrie autorul: „Te pierzi în mulțime/ mergi lovindu-i cu umerii/ pe toți ceilalți”, căci trebuie ca cineva să știe calea „spre marea singurătate a zborului”.

Dacă ar fi să vorbim și despre unele schimbări de ton, să ne oprim, de pildă, la dragoste și la Dumnezeu. Dragostea, subiect major pentru autor în celelalte volume, însemnând mai ales căutare („ce mă ține în viață/ este iubirea neînțeleasă”; „i-am dat iubirii tot ce aveam/ ca pe o ultimă șansă” – Măiastra călătoare), suferință („din palma ta sărutul/ învăț să zboare/ căzând în prăpastia dintre noi” – Inima mea trage clopotele), puțină speranță („te voi iubi prin lipsa mea/ prin neatingerile mele/ prin tăcerea mea/ prin tot ce este Incomensurabil” – Mă voi întoarce), decât, mai rar, împlinire, în acest volum poate avea „dinții ascuțiți”, poate fi „apocaliptică”, „ucigătoare de tihnă”, „cu factor umiditate”, „orfană de trup”. Poate că, într-adevăr, pentru Ionuț Caragea, dragostea este, cum scria în alt volum, „o intersecție cu sens giratoriu/ te-nvârti în jurul aceleiași inimi/ până rămâi fără lacrimi” – Autostop, sau un „ocean fără țarm” – Arca poetului. Sau poate, cum scrie în acesta, „poezia este dragostea. odată ce iubești,/ vei iubi pentru totdeauna” – A fi sau a nu fi poezie.

În volumele anterioare autorul avea propriile „conversații” cu/ despre Dumnezeu (care, până și el, „s-a născut bătrân”, dar „este capabil/ să ne asculte pe toți/ să ne privească să ne iubească” – Sub talpa unui pantof), căutările, drumurile către/ dinspre Domnul, trasarea unui drum între sine/ suflet și divin cu pendularea pe o punte îngustă între orgoliu/ egocentrism („Eu2 = Dumnezeu” – Eu la pătrat; „iau cuvântul în mâini și lupt/ ca un erou pe frontul suferinței/ pentru eradicarea fărădelegilor sfinte” – Abdicarea lui Dumnezeu; „eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine” – Fără carnet) sau,

poate, mai curând o specie personală de nihilism („am primit un mesaj de la Dumnezeu/ îmi spunea că va veni o zi în care/ va exista o singură biserică universală/ credința, da, credința va fi o stare/ de euforie declanșată de o perpetuă mișcare/ spre nihilism”) și credință. Și Dumnezeu e parte la „jocul” vieții autorului, între tangibil/ real și virtual: „îi voi da lui Dumnezeu remove/ de pe lista favoriților mei/ și voi striga tare/ Yahoo!” – Yahoo.

În Absența a ceea ce suntem autorul „ajunge” în fața unui „cer fără scări”, în care Dumnezeu, „aflat în stare de faliment/ de la atâtea vieți neprofitabile”, „locuiește la ultimul etaj”. Sau, în altă parte: „Dumnezeu poate fi orice”, „chiar și pixul ce refuză să scrie”, „chiar și-un poet cu jumătate de normă”, ori „bătaia de joc/ sau jocul bății de inimă”. Poate fi „supunerea/ presupunerea sau prea sus punerea”, poate fi „tot ceea ce este și nu este”, căci „nimic nu-i bătut în cuie de dragul crucii”.

Desigur, fiecare cititor are privilegiul și căderea să recepteze o poezie în felul lui. Dar Ionuț Caragea, o voce lirică interesantă, se pare, a ales cum va merge pe drumul poeziei (păstrându-și, în linii mare, cu nuanțări de la un volum la altul, tematica). Deși probabil, așa cum este firesc, poate rămânând, poate nu „gardian al spiralei / din capcana viselor”, poate străbătând dincolo de perdeaua care învăluie „ordinea firească a suferinței” (la fel cum a pășit, în acest volum, dincolo de joaca” de-a cuvintele sau/ și drumul între două „lumi”, virtuală și reală) va mai căuta și va găsi „cheia de la porțile cerului”, cele care „țin cuvintele sub cheie”, după care va alege o altă cale.

Marius Chelaru

POSTFAȚĂ

VALERIA MANTA TĂICUȚU

Să fii poet

Proiectându-și eul în „dimensiunea iluziei veșnice”, Ionuț Caragea construiește un discurs în bună parte filosofic, atâta vreme cât dă expresie unor întrebări fundamentale: cine suntem, de unde venim, care este rostul nostru în univers. Imposibilitatea de a găsi un răspuns este adeseori dezarmantă, de unde o permanentă stare de tristețe / singurătate / neliniște: „sunt singur ca un mort pe fundul apelor tulburi / și scriu poemul fără de sfârșit / poemul trist al stepelor / și morilor de vânt / poemul beznelor intrate / în rutină” („Poemul fără de sfârșit”).

Pentru a defini „absența a ceea ce suntem” este necesară redefinirea statutului ontologic. Echilibrul material / spiritual pare a fi fost serios afectat, așa încât ființa poetică pare că rătăcește într-o zonă clar-obscură, un fel de purgatoriu populat cu umbre și iluzii: „nimic nou sub Soare / doar o umbră descheiată la șireturi / cu mâinile-n buzunare / și șapca trasă bine pe cap / o umbră fără glas, fără nume / o umbră rătăcită prin lume” („Patruzeci de zile”). Lectura poemelor arată limpede că Ionuț Caragea este mai preocupat de stratul ideatic / de conținut și de încărcătura emoțională a acestuia și mai puțin de forma sensibilă, de imaginile artistice și de figurile de stil care, indiferent de profunzimea ori acuratețea lor, ar da o notă de artificial textelor. Ideile sunt transpuse aproape în ritmul în care iau naștere, consecința fiind că volumul dobândește, prin sinceritatea notării și prin exploatarea acestei simultaneități gândire / scriere, tonalitatea inconfundabilă a jurnalului liric.

În „ordinea firească a suferinței”, planul terestru și cel astral sunt separate și, de cele mai multe ori, ireconciliabile, întocmai cum sunt viața și moartea, zeii și muritorii de rând, apa și focul etc. Contrariile nu se ating, nu există comunicare / comuniune, astfel că, redus la funcții primare, omul banal / locuit de moarte și urmărit de nenoroc își exercită capacitățile cognitive în gol, în operații de inventariere, în schematicism și redundanță: „și iar îți face inima inventarul sentimentelor / toate lucrurile sunt în ordinea firească / a suferinței // viața este cât vezi cu ochii / norii soarele stelele cerul și luna // oamenii dedesubt zeii deasupra // și o pasăre oarbă / cu ciocul încovoiat / spre propria inimă”. („Inventarul sentimentelor”). Mărcile eului liric sunt folosite cu zgârcenie, preferându-se echivalența eu-tu sau eu-noi, ca urmare a unei operații mentale de ridicare de la particular la general. Meditația se apropie, în aceste condiții, de retorica tradițională, fiind preluate inclusiv interogațiile de acest tip: „mă-ntreb de ce nu alegem o carieră / în dragoste / nimic nu e scris cu fierul roșu / pe pielea destinului / ei, doar un gest din suprema emoție / suprimă emoția?” („Suprema emoție”). Poetul oscilează între extreme: uneori este gata să creadă în predestinare, în existența unui plan divin pentru fiecare dintre noi, alteori se îndoiește, preferă ideea de hazard și lipsa de speranță, sentimentul golului / al absenței. Într-un poem de-o simplitate tragică, asemănător

cumva cu un poem mai vechi de-al lui Adrian Popescu, Ionuț Caragea vorbește despre pierderea inocenței primordiale, despre sfărâmarea iluziilor și despre consecința acestor pierderi / absențe: condamnarea la singurătate: „adevărata lume este a celor singuri / știi și totuși te pierzi în mulțime / mergi lovindu-i cu umerii / pe toți ceilalți / și nimeni nu-și ridică / perechea ascunsă de aripi / poate că lumea este toată a ta / a celui rătăcit printre oameni / și cine să zboare / și cine știe calea / spre marea singurătate a zborului” („Marea singurătate a zborului”).

„Cuvintele rămase pe drumuri” reprezintă o metaforă a absenței, dar și a lipsei de sens a oricărei încercări de comunicare. În inventarul de absențe pe care-l întocmește Ionuț Caragea în volum, se cuvine trecută, poate chiar pe primul loc, golirea de conținut a cuvintelor; ele nu mai semnifică practic nimic, pentru că între semnat / semnificat legătura este pe cale să se rupă definitiv: „să simți cuvintele cum mușcă din carne / cu dinții lor ascuțiți / și numai sângele tău / să le aducă mai aproape de suflet // de unde veniți voi cuvintelor / din ce masonerie a nopții / din ce magie albă a zăpezilor veșnice / din ce inimă cu obloanele trase / din ce desagă cu dorințe spuse în van / să simți cuvintele toate cuvintele / rămase pe drumuri / strivite de pași înghițite de umbre / să simți toate cuvintele ascunse de gura lumii / ascunse de nevoile imperative / ale unei iubiri cu dinți ascuțiți” („Magia cuvintelor cu dinți ascuțiți”).

Ionuț Caragea experimentează moartea dându-i conotație orfică: „cântecul inimii mele / este cântecul păsării moarte / noaptea coboară coboară / ca o pasăre de pradă / își înfige ghearele și mă ridică / până dincolo de ziduri / în lumea aceea / în care Dumnezeu și Lucifer / vorbesc și vorbesc / pe limba lor păsărească” („Cântecul păsării moarte”). Este greu de spus unde se termină influența livrescă și unde începe experiența personală, locuirea conștientă și dramatică în moarte. Sunt poeme care aduc aminte, prin tensiunea tragică dintre poet, discurs și sentimentul exprimat, de poemele lui Cezar Ivănescu, de mirarea lui în fața trecerii, de scrierea în palimpsest, de ipostazele filosofice și poetice ale morții: „ce lume este asta / îmbrăcată cu haina pe dos / ce lume este asta în care timpul / învață să meargă în cărje / ce lume este asta în care nevoia de somn / este nevoia vitală de a muri o dată pe zi / vise ce vise străine mai bat la porțile întredeschise / ce cuvinte ce cuvinte domnule poet / inima mea se umple de frumusețea unor cuvinte / la fel cum coșciugul se umple / de frumusețea unui mort” („Soarele mort”).

Important este, în volum, felul în care poetul încearcă să depășească tânguirea, tonul minor al elegiei, și să se ridice deasupra suferinței fizice, pentru a accede la ceea ce este cu adevărat superior. Încercarea de a se transcende și de a transcende ceea ce ne divizează în trup și spirit și ne face, prin urmare, inferiori (v. Platon) poate avea sorți de reușită prin trăirea, conștientă și asumată, a propriului text: „am devenit prieten cu privirea / fără tânguirea privirii / am devenit prieten / cu ceea ce-mi viscolește sufletul / ca o armată de corbi / ce păcat, o zei, / ce păcat / am devenit cuvântul și doar cuvântul / care-mi permite neîncetat să mă rog / la mormântul meu acoperit de flori” („Mormânt acoperit de flori”).

Zăpada, frigul, oasele, marea cea neagră, corbi etc. fac parte dintr-o recuzită simbolistă pe care Ionuț Caragea o structurează pe dimensiunile propriului lirism: „orbesc de atâta / zăpadă orbesc / și tot ce-mi rămâne este marea mea cea neagră / ca un corb cu gingii însângerate / ca un corb cu lacrimi în ochi / zburând în fiecare seară la marginea viselor mele / redându-mi vederea de-altădată // aici fiecare poet își are propria identitate / nopți de vis și coca cola / nici măcar vinul nu mai mă lasă / să mă pierd în apoteoza delirului / nici măcar fumul cu miros de cireșe sau piersici / nici măcar pozele cu iubirile / pe care le-am zidit în poeme matusalemice / nimic nimic nimic” („Metastaza zăpezii”).

Mitul androgenului își găsește o expresie elegiacă, în versuri ce încearcă să recupereze unitatea pierdută, trimiterile la animus și anima pierzându-și și încărcătura filosofică în favoarea celei poetice: „mi-am petrecut o viață prin elegiile morții / îndrăgostit de litanii satanice / de corbi de ospicii de plumb / de mucegaiul florilor / și niciodată dar niciodată / n-am murit îndeajuns ca femeia din mine / să fie liberă / să se-ntâlnească pe falezele eternității / cu bărbatul din tine” („Rendez-vous pe falezele eternității”).

Volumul „Absența a ceea ce suntem” este, în mare parte, o radiografie a sinelui, un discurs despre experiența personală și despre raportul cu lumea, discurs care se încheie, în ciuda celor câteva definiții (reușite) date poeziei / actului de creație / poetului, fără ca adevărul, spre care se tinde în mod declarat, să fie întrevăzut: „adevărul mă privea cu ochi blajini / înghițind tone de adevăruri minuscule / un adevăr care se hrănea pe sine cu adevăruri / lăsate de izbeliște / un adevăr care devenise un monstru // nu era mai bine să fiu un Iona în pântecul adevărului / trăind în adevăr murind în adevăr // adevărul mă privea cu ochi blajini / înghițind tone de adevăruri minuscule // eu priveam adevărul / cu ochiul lipsă” („Adevăr lipsă”).

Valeria Manta Tăicuțu

Angela Furtună
23 februarie 2009

 | [index](#)

Comentariile membrilor:

+ Deosebită considerație!

[Maria Prochipiuc](#)
[24.Feb.09 11:06]

Felicitări, Ionuț Caragea pentru noua apariție editorială *Absența a ceea ce suntem*, aprecieri Angelei Furtună pentru prezentare! Apariția noului volum e din nou o mare realizare pentru Ionuț Caragea, care, din punctul meu de vedere demonstrează, că e, cu adevărat un alergător de cursă lungă. Apreciez faptul că reușește mereu să vină cu o nouă temă, mereu în actualitate. Și-a făcut intrarea în lumea literară cu volumul *Delirium tremens*, volum ce te incită la lectură numai când auzi termenul *delirium tremens*, scoate în evidență spiritul său *investigator într-o lume imaginară, plină de substanță ideologică. Delirul său fiind totuși controlat de meditația poetică. Autorul este un justițiar de modă veche, un clasic renăscut, apelând însă la cutia de rezonanță a cuvintelor moderne*

Abia după această stare de *delirium tremens*, poetul ne anunță că *M-am născut pe Google* ; din parcurgerea volumului aflăm că poetul este veșnic *biciuitul de muze* iar palmele lui *drumuri de piatră filozofală între viață și moarte...* *Dincolo de esența durerilor calme, poetul își strigă și-și caută Dumnezeu.* Un lucru esențial e și faptul că: *Este surprinzător felul în care reușește să treacă de la o stare sufletească la alta, schimbându-și în același timp și stilul poetic, fie ancorat în clasicism, fie în postmodernism, fie în lumea informaticii*

Donator universal, al treilea volum îl definește pe Ionuț Caragea ca pe un *călător pe drumurile prăfuite ale cerului și prin nisipurile sentimentelor, poetul, Ulysse plecat peste mări și oceane pentru a-și găsi casa cerească, ne propune un maraton spre Dumnezeu - Muză* prin acest volum Ionuț Caragea reușește să devină *donator universal de cuvinte, iubiri, trăiri și visuri, are reale șanse ca dorința de a se regăsi în poezie să îi fie împlinită.*

M-am orit cu predilecție spre primele trei volume, cunoscând conținutul. Deigură că poetul nu se oprește aici, are alte apariții editoriale: *Omul din cutia neagră - decembrie 2007*
33 bis - ianuarie 2008

Analfabetism literar - ianuarie 2008

Dicționarul Suferinței, iunie 2008

Negru Sacerdot, iunie 2008

și *Absența a ceea ce suntem*, un nou volum prefațat de Marius Chelaru; eseist, poet, prozator, traducător, promotor cultural, critic literar și editor. *Desigur, fiecare cititor are privilegiul și căderea să recepteze o poezie în felul lui. Dar Ionuț Caragea, o voce lirică interesantă, se pare, a ales cum*

 Recomandă înscrie-te pentru a vedea ce recomandă prietenii.

Casa Literaturii, poeziei și culturii. Scrie și savurează articole, eseuri, proză, poezie clasică și concursuri.

[poezii](#) [Căutare](#) [Agonia - Ateliere Artistice](#)

Reproducerea oricărui material din site fără permisiunea noastră este strict interzisă.
Copyright 1999-2003. Agonia.Net

[E-mail](#) | [Politică de publicare și confidențialitate](#)